

havde han dog bestemt vægret sig ved at proklamere sin Tilslutning til Partiet; men det var en offentlig Hemmelighed — som han heller ikke selv lagde mindste Skjul paa — at han derimod ikke vilde have noget imod ved Hjælp af demokratiske Stemmer at lade sig indvælge i Rigsdagen for igen at faa Føden indenfor i de styrendes Kres.

Med stor og frimodig Aabenhjertighed talte han selv om denne sin Svaghed for Politik og Magtbesiddelse. Man havde saaledes næppe sat sig ved Frokostbordet, før han ledte Talen hen paa de Rygter om hans Rigsdagskandidatur, der igen i de sidste Dage havde svirret om i alle Landets Blade.

„Ja, hvad skal man gøre ved det?“ sagde han smilende. „Jeg tror, det gaar med Politikere, som det gaar med gamle Herskabskuske. Naar man en Gang har siddet oppe paa Bukken og holdt Tømmerne i sin Haand — og maaske svunget Pisen, naar det kneb! — saa kan man slet ikke finde sig i at gaa hjemme i Stalden og skære Hakkelse. Jeg erindrer fra min Barndom en Postkusk, der i over tredive Aar hver Nat kørte Deligencen fra min Fødeby til en af Nabobyerne. Om ham fortaltes der, at da han blev gammel og aflægs, fandt man paa, hver Gang han var ved at dø, at give ham Sengebaandet mellem Hænderne, for at han kunde indbilde sig, at han endnu var i Funktion, — han fik da straks Livskraften tilbage. Jeg har da ogsaa sagt til min Kone, at dersom jeg en Dag skulde blive syg, maa hun ikke glemme at bringe mig en trekantet Hat og bilde mig ind, at jeg er bleven udnævnt til Konsejlspræsident; jeg skal da nok hurtigt blive frisk igen.“

Mens Bispen lo, forholdt Tønnen sig stadig tavs og skød endog Underlæben frem for at tilkendegive, at han ikke fandt mindste Anledning til at istemme denne Munterhed.